

5. Adamovich, S. V. (2012). The idea of catholicity in the ideology and activities of political party "Our Ukraine". Bulletin Prikarpatyky University. History, 21, 78–83.

6. Statement of the Central Leadership of the NRU recognition of UPA combatants in World War II (2009). Kyiv: Institute of History of Ukraine, 347.

7. The program "Svoboda" – protection program. Union "Freedom". Available at: <http://svoboda.org.ua/party/program>

8. The main program goals and political objectives of the party "Our Ukraine" at the present stage. Our Ukraine. Available at: http://file.liga.net/party/2926-nasha_ukraina.html

9. Assign BYuT proposes to UPA voyuyushey storonoy t myrovoy Second War (2009). Korrespondent.net. Available at: <http://korrespondent.net/ukraine/politics/1020866-byut-predlagaet-priznat-upa-voyuyushchej-storonoy-vo-vtoroj-mirovoj-vojnje>

10. Speaker Lytvyn caught the "multi" (2009). Comments. Available at: <http://kirovograd.comments.ua/news/2009/05/15/174429.html>

11. About UPA not only (2011). Party BLOW Vitali Klitschko. Available at: <http://klichko.org.ua/team/blogs/leader/pro-voiniv-upa-i-ne-tilki>

12. The program of the Communist Party of Ukraine. CPU. Available at: <http://www.kpu.ua/ru/page/programmaku>

13. Program Prohressyvnoy sotsyalistyckoy party of Ukraine. Progressive Party sotsialistychnay Ukraine. Available at: <http://www.vitrenko.org/article/456>

14. Blame hytlerovskiyh posobnykov UPA for sodeyannyye crime and prohibition neonatsytskoy party of Ukraine – a country that's mean salvation of civil war sotsialistychnay (2013). Progressive Party of Ukraine. Available at: <http://www.vitrenko.org/article/16769>

15. "Antyfashystskyy March" rehyonalov – chetvertoe otdelenie performance on predvybornomu obolvanyvaniyu voters sotsialistychnay (2013). Progressive Party of Ukraine. Available at: <http://www.vitrenko.org/article/16543>

16. The program of the Party of Regions (2007). Party of Regions. Available at: www.partyofregions.org.ua

17. Deputies from the Party of Regions and the Communist Party asked the Polish Sejm recognize Volyn tragedy as genocide Poles (2013). ZN.UA. Available at: http://dt.ua/POLITICS/deputati-vid-partiyi-regioniv-i-kpu-poprosili-polskiy-seym-viznati-volynsku-tragediyu-genocidom-polyakiv-124646_.html

18. Sheinovo, V. (2006). Pyar "white" and "black": Hide Control Technology people. Moscow: Harvest, 672.

*Рекомендовано до публікації д-р істор. наук, професор Литвин М. Р.
Дата надходження рукопису 31.10.2016*

Попович Олексій Анатолійович, аспірант, Центр дослідження українсько-польських відносин, Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, вул. Козельницька, 4, м. Львів, Україна, 79008
E-mail: OleksijPopowych@online.ua

Oleksij Popovych, Postgraduate student, Research Center Ukrainian-Polish relations, Ivan Krypyakevych Institute of Ukrainian studies of National Academy of Sciences of Ukraine, Kozelnicka str., 4, Lviv, Ukraine, 79008
E-mail: OleksijPopowych@online.ua

УДК 94(477) «16»

DOI: 10.15587/2313-8416.2016.86174

АНАЛІЗ УКРАЇНСЬКОГО ЕТНОКУЛЬТУРНОГО РОЗВИТКУ Й ЕТНІЧНИХ ПРОЦЕСІВ У ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ XVII ст.

Ю. С. Фігурний

ANALYSIS OF UKRAINIAN ETHNO-CULTURAL AND ETHNIC PROCESSES IN THE FIRST HALF OF XVII CENTURY

Y. Fihurnyi

Стаття присвячена аналізу українського етнокультурного розвитку й етнічних процесів у першій половині XVII ст. Автором досліджено динамічні зміни безпосередньо і опосередковано пов'язаних з тогочасним етнокультурним розвитком та її головних елементів: мови, території, традиційної культури, православної релігії, ідентичності, історичної пам'яті тощо

Ключові слова: Україна, українці, український етнокультурний розвиток, етнічні процеси, мова, територія, традиційна культура

This article is devoted to analysis of Ukrainian ethno-cultural development and ethnic processes in the first half of the XVII century. The author studied the dynamic changes of directly and indirectly related to then ethno-cultural development and its main elements: language, territory, traditional culture, Orthodox religion, identity, historical memory and so on

Keywords: Ukraine, Ukrainians, Ukrainian ethno-cultural development, ethnic processes, language, territory, traditional culture

1. Вступ

Однією із базових засад українства є українська етнічна ідентичність (самобутність, тотожність тощо) – усвідомлення українцями своєї приналежності до українського етносу через ототожнення базових характерних чинників свого духовного світогляду і матеріального добробуту з численними ознаками й складниками української етнічної спільноти. У свою чергу, головними етновизначальними рисами українського народу є: спільність походження, мовна єдність (функціонування в його середовищі рідної української мови), наявність власної споконвічної етнічної території, самобуття духовна і матеріальна традиційна культура, релігійність, збереження й існування самосвідомості, етнічної пам'яті, самоназви, менталітету, стереотипів поведінки тощо. Всі ці елементи є складовими українського етнокультурного комплексу й творяться в процесі тривалого у часі і просторі етнокультурного розвитку України й українців.

2. Аналіз літератури

У результаті аналізу наукової літератури, можемо зробити висновок, що дослідники вивчали український етнокультурний розвиток й етнічні процеси I пол. XVII ст. Так, А. Кримський [1] й І. Огієнко [2] досліджували розвиток української мови та етимологію назви «Україна». С. Макарчук [3] вивчає розширення українських етнічних земель і становлення самобутньої традиційної культури українців. Ю. Фігурний розглядає мілітарну культуру українців, як важливий чинник вітчизняного етнокультурного розвитку [4] й акцентує увагу на впливі релігійного чинника на українські етнічні процеси [5]. А. А. Сулима-Камінський аналізує вплив Берестейської унії на етнокультурний розвиток в Україні [6]. С. Леп'яко визначає роль мученицької смерті С. Наливайка у його народній героїзації [7]. М. Тиводар розглядає процес творення етнонімів [8]. В. Баран вивчає походження назви «Україна» [9].

Незважаючи на наявні праці, ця проблематика потребує подальшого наукового опрацювання.

3. Мета і завдання дослідження

Мета дослідження полягає в аналізі українського етнокультурного розвитку й етнічних процесів у першій половині XVII ст.

Для досягнення поставленої мети є доцільним вирішення таких дослідницьких завдань:

- стисло охарактеризувати історіографію проблеми;
- простежити розвиток народної української мови і тогочасної староукраїнської літературної мови;
- проаналізувати розширення української етнічної території; розглянути розвиток традиційної української культури загалом і мілітарної зокрема;
- окреслити тогочасну домінуючу ознаку українського народу – православну віру та її важливий вплив на вітчизняний етнокультурний розвиток;
- осмислити розвиток етнічної, національної ідентичності, самосвідомості, пам'яті, самоназви народу і власної країни.

4. Аналіз українського етнокультурного розвитку й етнічних процесів у першій половині XVII ст.

Розпочинаючи аналіз етнічних процесів у першій половині XVII ст., ми хочемо відзначити, що вони розвивалися завдяки потужним імпульсам доленосних подій другої половини XVI ст., а саме Люблінської міждержавної та Берестейської міжцерковної уній. Саме наслідки і відгомони цих важливих факторів стали визначальними протягом не тільки першої половини, а й усього бурхливого XVII ст. Тепер стисло охарактеризуємо основний перебіг етнокультурного розвитку українців у досліджуваний нами історичний період. Розпочнемо наш аналіз з розвитку й побутування української мови, оскільки вважаємо її за одну з найважливіших етновизначальних ознак українців.

А. Кримський у своїй праці «Українська мова, звідкіля вона взялася і як вона розвивалася» наголошував, що вже у XIV ст. українська мова остаточно сформувалася, а упродовж XV–XVII ст. повністю опанувала майже всі тогочасні українські етнічні землі, відтіснивши архаїчні діалекти на порубіжжя [1].

Загалом, у першій половині XVII ст. українська мова широко побутувала у тогочасному українському соціумі, а саме у середовищі селянства, міщанства, козацтва, дрібної і середньої шляхти. Разом з тим, її успішному поступальному розвитку і поширенню стали на заваді два чинники – активна колонізація заможної шляхти і магнатерії (українських князівських династій) і засилля староболгарської (церковно-слов'янської) у громадянському і духовному житті суспільства. На превеликий жаль, переважна більшість представників української еліти (провідної верстви) з родів князів Острозьких, Збараських, Корецьких, Вишневецьких, Заславських, Сангушків остаточно зрікалися свого етнічного коріння, своєї українськості (руськості, русинства, як тоді писали і говорили) та опольщувалися (полонізувалися).

З цього приводу, І. Огієнко (Митрополит Іларіон) писав: «За цього ж часу розпочався напівсмертельний для нашого народу, як нації, процес ополячення нашої інтелігенції та нашої шляхти: звичайно кидали свою православну віру, приймаючи католицизм, а потім забували мову й ставали поляками. Процес такого впровадження з часом усе збільшувався, на католицизм перейшла вся наша національна верхівка, а при Благочестивій вірі позоставалися тільки «попі та хлопі», як сміялися поляки. Ось чому українська мова поволі ставала для поляка «мовою холопською» бо при ній позостався тільки сам простий народ» [2].

Однією з головних етновизначальних рис українського народу є наявність власної етнічної території. Так, у першій половині XVII ст. українські етнічні процеси характеризувалися активними діями щодо кількісного розширення та якісного освоєння земель, які з часом стали базовими для українців. Розпочинається процес так званої української реконквісти, а саме, цілеспрямоване просування реєстрових і нереєстрових козаків та запорожців (як авангарду українського етносу) на південь України, де всупереч

татаро-турецькій експансії відбувається українська колонізація степових обширів [4].

Після поразки Московії у Смоленській війні 1632–1634 рр. вона змушена була повернути Речі Посполитій Смоленщину й Чернігово-Сіверщину, отже, ці північно-східні українські землі знову були приєднані до етнічного терену України. Внаслідок невдалих козацьких повстань 20–30-х рр. XVII ст., вже з кінця 1637 р. спостерігалось масове переселення українців, в тому числі й реєстрових козаків на Слобожанщину, яка на той час входила до складу Московського царства. Ось так український народ розпочав освоєння і цих земель, які в майбутньому стали складовою частиною етнічної території України. Отже, в 1-й половині XVII ст. поза межами сучасних українських етнічних земель, окрім східних і південних їх регіонів залишалися найбільш західні – Буковина і Закарпаття.

Також однією із визначальних ознак українського етносу є його самобутня традиційна культура, у тому числі й її мілітарна складова, у нашому випадку – козацька, а наприклад, у часи Київської Русі – лицарсько-дружинна. На думку вченого С. Макарчука, чимала кількість писемних джерел, у тому числі створених іноземцями, дають підстави вважати, що у XVI–XVII ст. склалися і всебічно себе виявили «класичні» етнографічні риси українського народу, які повно та широко були вивчені етнографічною наукою в XIX – на початку XX ст. Стосовно другої половини XVI – першої половини XVIII ст., то чітко простежувався той етнографічний поділ України, який не втратив свого значення і дотепер. Так, відомий полеміст Іван Вишенський наприкінці XVI ст. вживав такі етнопоніми, як Мала Русія, Волинь, Подолія, Покуття, а за Густинським літописом, створеним щонайпізніше в 20-х роках XVII ст., вирізнялися такі етнографічні землі, як Волинь, Поділля, Україна. Мініатюра з Учительного євангелія заблудівського видання дають змогу відтворити українські сільськогосподарські знаряддя як: колісний плуг, коси, ціпи, лопати; способи будівництва двокамерних приміщень тощо. Там також простежується характерний комплекс селянського чоловічого одягу, що складається зі свити, шапки і шаровар. Загалом, у різних джерелах цього часу неодноразово згадуються такі атрибути вбрання, як шаровари, семиряги, шапки-бурки, постолі [3].

Щодо мілітарної культури українців, то ми переконані, що саме лицарство Київської Русі–України було попередником і зразком українського козацтва. Запорожці, реєстровці і нереєстровці стали тим сталевим стрижнем, навколо якого консолідувався український етнос у XVI і до кінця XVIII ст. [4].

У домодерну і ранньомодерну добу дуже важливим чинником була релігія. У ті часи питання віри, віротерпимості панували у свідомості та визначали цивілізаційну й етнокультурну ідентифікацію як пересічного індивідуума, так і цілих етносів [5].

Однією з головних рис і домінуючих ознак українського народу у той час була православна віра. Особливо це мало значення для тих українців, які мешкали на теренах Речі Посполитої (а їх була пере-

важна більшість). Якщо до Берестейської міжцерковної унії (1596 р.) питання віри було на часі для української етнічної спільноти (селянства, міщанства, козацтва, духовенства, шляхти і магнатерії), то після її юридичного оформлення воно стало архіважливим. Саме з кінця XVI і протягом першої половини XVII ст. проблема віросповідання й визнання себе вірними чи православної, чи католицької, чи уніатської, чи протестантської конфесії стали визначальними для українського суспільства та посприяло більш чіткій кристалізації питання етнічної самоідентифікації етнічного самоусвідомлення тогочасним українцям (русинам, руським) своєї самобутності і неповторності. Унія з Ватиканом, і створення підпорядкованої тільки йому Греко-Католицької церкви, повинно було допомогти вищому православному духовенству України і Білорусі, швидко впорядкувати свої внутрішні церковні справи, але в реальному житті вона стала каталізатором як українських етнічних, так і державотворчих і націєтворчих процесів.

Польський вчений А. Суліма-Камінський зазначає: «Ієрархія новоствореної Київської митрополії не визнавала ні православна шляхта, ні більшість городян; не могла нова церква боротися й за душі вірних по монастирях і парафіях, бо ті залежали від приватних власників... Врешті, запровадження унії надовго розсварило «Русь із Руссю», себто православних та уніатів, а скасування унії стало одним з ключових напрямів діяльності активних політичних сил» [6].

Отже, унія стала важливим доленосним фактором в житті України й українців, бо вона не тільки допомогла визначитися українцям зі своєю етнічною приналежністю, а в майбутньому і національною.

Досліджуючи українські етнічні процеси першої половини XVII ст. треба зазначити, що важливими етновизначальними рисами українського народу є існування у нього етнічної та національної ідентичностей, самосвідомості, етнічної, національної та історичної пам'ятей, спільної долі, історії, самоназви, менталітету, стереотипів поведінки тощо. Зважаючи на формат нашого дослідження, ми не взможемо проаналізувати кожен з цих чинників, але зупинимось, на нашу думку, на найвагоміших. Так, жорстока страта С. Наливайка поляками у квітні 1597 р. стала знаковою для України і українців.

Вперше, в українській самосвідомості С. Наливайко став загальноновизнаним героєм України. Про це свідчить як український фольклор (усна народна творчість), так і тогочасні наративні (писемні) джерела. Якщо в реальному житті козацькому ватажку в центрі Варшави на очах великого натовпу спочатку відрубали голову, а потім його тіло четвертували, тобто розрубали на шматки, які згодом порозвішували по місту [7], то в героїзованій і міфологізованій традиції Наливайка разом зі своїми побратимами-однодумцями Лободою, Мазепою і Кизимом поляки живо спалили в розпеченому мідному биці [10].

Також, хочемо зупинитися на власне назві (самоназві) української етнічної спільноти. М. Тиводар зазначає, що всі етноси мають свої власні назви – етноніми. Це є свідченням, що пройшов певний шлях історичного розвитку, а його члени усвідомили себе

окремою етнічною спільнотою. Разом з тим, етнічними не є сталими, тогочасних українців їх сусіди називали по-різному, зокрема угорці, німці, румуни, поляки тривалий час називали русинами, рутинами, руснаками (від назви держави Київська Русь), турки і татари – козаками, росіяни – малоросами, зрідка – черкесами» [8].

Щодо назви «Україна», яка на сьогодні є визначальним поняттям для нашої держави, території, культури й етнічної спільноти, то ми наведемо думки українських вчених, які фахово пояснюють її походження і побутування. І. Огієнко наголошував: «Слово Україна, що заступило в нас Русь, відоме з давнього часу. Спершу визначало воно пограниччя. За пізніших часів вживання слова Україна в розумінні всієї української землі стає все частішим, цебто назва малої місцевості перенеслася на всю країну, що в історії явище звичайне. За Богдана Хмельницького ця назва вже й по офіційних актах. Починаючи з XVII ст. чужинці дуже часто звать нашу землю Україною. Так наприклад, французький інженер Боплан, що 17 літ (1630–1647) прожив на нашій землі, зве її завжди Україна, а народ її українським. Так само звать нас в віках XVII–XVIII і різні чужинці: послы, подорожні, купці й ін. Цікаво, що в Галичині та в Закарпатті часто звали Наддніпрянщину також Україна, українці, а себе звали русинами; видно, нова назва не швидко поширилася по окраїнах нашої соборної землі. На старих мапах XVII ст. вже маємо Україна [2].

В. Баран зазначає, що вже в XVI ст. назва «Україна» виступає в сучасному етнографічно-географічному розумінні, вона приймається населенням і як означення окремої країни, землі і народу, а поняття «Русь» поступово втрачає свій попередній етно-географічний і політичний зміст і не тільки підмінюється, але й замінюється назвою «Україна» [9].

Таким чином, у кінці XVI – першій половині XVII ст. поняття Україна, українці, українська (-е, -ий, -і тощо), поступово набирають поширення і починають конкурувати з визначеннями Русь, русини, руська (-е, -ий, -і тощо), щоби через деякий час їх повністю витіснити як з побутового, так і наукового вживання.

5. Результати дослідження і їх обговорення

Український етнокультурний розвиток й етнічні процеси у першій половині XVII ст. характеризуються як кількісним, так і якісним їх наповненням, піднесенням і динамікою:

1) Українська мова як засіб спілкування, етнозбереження і розвитку українців розпочинає тривалу боротьбу за розширення зони свого впливу у літературній, науковій і духовній сферах тогочасного суспільства;

2) Базові українські етнічні терени консолідуються, опановуються, освоюються і розширюються, як завдяки перебуванню в одній державі – Речі Посполитій, так і завдячуючи наполегливій праці українців;

3) Українська традиційна культура набуває своїх класичних рис, які стають визначальними для неї аж до початку XX ст.;

4) Впровадження в житті міжцерковної Берестейської унії допомагає консолідації українського етносу;

5) В українців розвивається етнічна самоідентифікація й поступово відбувається заміна етнічності, а саме, назви Русь і похідних від неї понять на – Україна й суголосних з нею означень.

6. Висновки

Таким чином, у ході дослідження проаналізовано головні напрямки українського етнокультурного розвитку й динаміку етнічних процесів у першій половині XVII ст. У результаті проведеного дослідження:

– охарактеризовано історіографію проблеми дослідження, простежено розвиток народної української мови і староукраїнської літературної мови;

– здійснено аналіз розширення української етнічної території;

– окреслено розвиток української традиційної культури загалом і мілітарної зокрема;

– розглянуто тогочасну домінуючу ознаку українського народу – православному віру та її важливий вплив на вітчизняний етнокультурний розвиток;

– осмислено розвиток етнічної та національної ідентичності, самосвідомості, історичної пам'яті, самоназви народу і країни.

Незважаючи на чималу кількість напрацювань, присвячених вітчизняному етнокультурному розвитку й етнічним процесам першої половини XVII ст. залишається багато цікавих тем, які прямо і опосередковано пов'язані з цією тематикою, зокрема питання дотичні до вивчення впливів (позитивних і негативних) староукраїнської літературної мови на розвиток народної мови, дослідження тогочасної української ментальності й стереотипів поведінки тощо. Маємо надію, що дослідниками у подальшому вдасться залучивши нові джерела, здійснити аналіз та дослідити ці та інші проблеми, пов'язані з українським етнокультурним розвитком і етнічними процесами першої половини XVII ст.

Література

1. Шахматов, О. Нариси з історії української мови та хрестоматія з пам'яток письменської Староукраїнщини XI–XVIII вв. [Текст] / О. Шахматов, А. Кримський. – К., 1924. – 112 с.

2. Огієнко, І. Історія української літературної мови [Текст] / І. Огієнко. – К., 2001. – 218 с.

3. Макарчук, С. А. Етнічна історія України [Текст] / С. А. Макарчук. – К.: Знання, 2008. – 472 с.

4. Фігурний, Ю. С. Історичні витоки українського лицарства: нариси про зародження і розвиток козацької традиційної культури та національне військово-мистецтво в українознавчому вимірі [Текст] / Ю. С. Фігурний. – К.: Стилюс, 2004. – 308 с.

5. Фігурний, Ю. С. Українське етнодержавонацієтворення (XV–XVIII ст.) в українознавчому вимірі [Текст] / Ю. С. Фігурний. – К., 2014. – 400 с.

6. Камінський-Суліма, А. Історія Речі Посполитої як історія багатьох народів, 1505–1795. Громадяни, їхня держава, суспільство, культура [Текст] / А. Камінський-Суліма. – К.: Наш час, 2011. – 266 с.

7. Леп'явко, С. Семерій Наливайко. Історія України в особах: Литовсько-польська доба [Текст] / С. Леп'явко. – К., 1997. – С. 219–227.

8. Тиводар, М. Етнологія [Текст] / М. Тиводар. – Ужгород, 1998. – 572 с.
9. Баран, В. Д. У пошуках джерел українського народу [Текст]: монографія / В. Д. Баран, Я. В. Баран. – К.: Парламентське видавництво, 2015. – 538 с.
10. Конисский, Г. История Русов или Малой России [Текст] / Г. Конисский. – М., 1846. – 318 с.

References

1. Shakhmatov, O., Krymskyi, A. (1924). Narysy z istorii ukrainskoi movy ta khrestomatiia z pamiatnykiv pysmenskoi Staro-Ukrainshchyny XI-XVIII vv. Kyiv, 112.
2. Ohienko, I. (2001). Istoriia ukrainskoi literaturnoi movy. Kyiv, 218.
3. Makarchuk, S. (2008). Etnichna istoriia Ukrainy. Kyiv: Znanja, 472.

4. Fihurnyi, Yu. S. (2004). Istorychni vytyky ukrainskoho lytsarstva: narysy pro zarozhzhennia i rozvytok kozatskoi tradytsiinoi kultury ta natsionalne viiskove mystetstvo v ukrainoznavchomu vymiri. Kyiv: Stilos, 308.
5. Fihurnyi, Yu. S. (2014). Ukrainske etnoderzhavonatsiivtorennia (XV-XVIII st.) v ukrainoznavchomu vymiri. Kyiv, 400.
6. Kaminskyi-Sulyma, A. (2011). Istoriia Rechi Pospolytoi yak istoriia bahatokh narodiv, 1505–1795. Hromadiany, yikhnia derzhava, suspilstvo, kultura. Kyiv: Nash chas, 266.
7. Lepiavko, S. (1997). Semerii Nalyvaiko. Istoriia Ukrainy v osobakh: Lytovsko-polska doba. Kyiv, 219–227.
8. Tyvodar, M. (1998). Etnolohiia. Uzhhorod, 572.
9. Baran, V. D., Baran, Ya. V. (2015). U poshukakh dzherel ukrainskoho narodu. Kyiv: Parlaments'ke vidavnytvo, 538.
10. Konisskiy, G. (1846). Istoriya Rusov ili Maloy Ros-sii. Moskow, 318.

*Рекомендовано до публікації д-р істор. наук Баран В. Д.
Дата надходження рукопису 28.10.2016.*

Фігурний Юрій Степанович, кандидат історичних наук, завідувач відділу, Відділ української етнології, Науково-дослідний інститут українознавства МОН України, вул. Ісаакяна, 18, м. Київ, Україна, 01135
E-mail: ukr.etnolog_fus@ukr.net

Fihuryi Yuriy, PhD, Head of Department, Ukrainian Department of Ethnology, Research Institute of Ukrainian Education of Ukraine, Isahakian str., 18, Kyiv, Ukraine, 01135

УДК 323.2 «1960»

DOI: 10.15587/2313-8416.2016.85513

COMPREHENDING BY YOUTH IN THE DIASPORA OF THEIR'S APPOINTMENT IN THE STRUGGLE OF THE UKRAINIAN PEOPLE FOR INDEPENDENCE (1960s YEARS)

O. Yaroshynskyi

ОСМИСЛЕННЯ МОЛОДЦЮ В ДІАСПОРІ СВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ У БОРОТБІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ (1960-ті рр.)

О. Б. Ярошинський

This article attempts to trace the internal state of the born outside of the homeland Ukrainian youth. We consider the outlook factors in the formation of new young generation emigration and its objectives in the fight of the Ukrainian people for independence by the example of the most active part of it, united in the Association of Ukrainian youth of n. M. Mychnovsky

Keywords: *Ukrainian nationalism, revolutionary liberation struggle, state independence of Ukraine, Ukrainian diaspora*

У статті робиться спроба простежити внутрішній стан народженої поза межами рідної землі української молоді. Розглядаються чинники формування світогляду нового молодого покоління в еміграції та його завдань у боротьбі українського народу за незалежність на прикладі найактивнішої його частини, об'єднаної в Товариство української студіюючої молоді ім. М. Міхновського

Ключові слова: *український націоналізм, революційна визвольна боротьба, державна незалежність України, українська діаспора*

1. Introduction

The most important task of any diaspora in the world – carefully keep and support their identity as a distinct national community in exile by conditions of the rapid assimilation. The Ukrainians outside of the home-

land were protected from the natural assimilation by two missions: preservation of themselves and helping to Ukraine. By the studying of the process preservation of the national identity of Ukrainians outside of their homeland there is the great interest provoked in understanding